

2105 2den Beh. af Finantslovf. f. Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873. 2106

halvfærdigt Museum, vilde man dog, om man end saae nok saa hurt dertil, blive nødsaget til at bevillige det Manglende. Der er ogsaa andre Ulemper ved at følge den omtalte Wei, navnlig forsaavidt man derved vilde forstyrre hele den Karakter, som Haven efter den foreliggende Plan skulde have; men denne Side af Sagen er allerede bleven fremhævet navnlig af den høitærede Minister. Seg vil blot bemærke, at man ganske vist kan gjøre et saadant Anlæg mere eller mindre smagfuldt, stort og smukt; men er der ikke Noget, som taler for, at man naar en Stat gjør et saadant Anlæg, der er for Athundreder, nogenlunde hører sig ad, som en fornustig Privatmand gjør, naar han skal anskaffe sig et nyt kostbart Bohave eller noget Andet? Det forekommer mig, at en saadan Mand vil sige: Seg vil helst vente med at gjøre dette, indtil jeg engang faar Raad dertil, men da vil jeg ogsaa have noget Smukt og Godt. Derfor siger jeg: Lad os glæde os over — og det var den Glæde og ikke nogen anden, hvortil den ærede Ordfører hentydede — at der i de foreliggende Planer er noget Smukt og Godt, Noget, der kan staa for lang Tid; der er vist en Forudsæenhed, som ikke kan Andet end tilfredsstillende Enhver, der arbejder paa at sætte sig ind i Sagen. Et æret Medlem af Mindretallet (Th. Nielsen) talte, som om man ved disse Planer og Overslag blev henført til Osterland, som om man fik et Indtryk af den Herlighed, der opfyldte Salomons Tempel, men det er en Overdrivelse. En saadan overdreven Smag og Pragt er der ikke Spor af, men ganske vist frembyder det nye Arbejde, der foreligger, meget Smukt og Godt, som vil kunne blive til Prydelse og Ære for det Land, der tilbeibringer det. Naar dette store Anlæg engang i Tiden bliver færdigt, omtrent paa samme Tid, som det store nye Theater reiser sig, ville vi med Tilfredshed kunne vise hen til, at vi paa Tider, da vi i Virkeligheden i mange Henseender vare vanskeligt stillede, have været i

Stand til at fuldføre disse to store Anlæg, hvorved vi have givet Videnskab og Kunst en mægtig Støtte. — Det er ikke ganske usandsynligt, at Forslaget under Nr. 32 har megen Sympathi i Thinget, og jeg vil derfor, inden vi gaa til Afstemning, blot tillade mig at fastslaa, hvad der alt fra flere Sider og navnlig af den ærede Minister mere eller mindre stærkt er antydet, nemlig at der med Hensyn til Begrundelsen af dette Forslag foreligger en aldeles haandgribelig Selvmodsigelse, idet det ærede Mindretal paa den ene Side er saa ængstelig og sømt over Kommunitetets oprindelige Fundats, at man ikke drister sig til at lade det bidrage til Anlægget af den botaniske Have, medens man paa den anden Side ikke har den mindste Betænkelse ved at lade Kommunitetet bære Omkostningerne ved Kunstsamlingerne, Bibliotheket, ja endog ved det kongelige Kunstakademi, som dog virkelig ikke har det Mindste med Kommunitetet og fattige Studenter at gjøre. — Endnu skal jeg blot gjøre den Bemærkning med Hensyn til den saameget omtalte Bevilling til Bibliotheket, at det undrer mig meget, at der, naar der er en saa stor Trang til en forøget Bevilling for at kunne anskaffe nye Bøger, er hengaaet saa mange Aar, uden at der i saa Henseende er stillet nogenformelt Begjæring til Rigsdagen om at faae en moderat Forhøielse.

Winther: Angaaende det Punkt, som sidst blev fremhævet af Finantsudvalgets Formand, vil jeg kun sige, at det forekommer mig, at man ikke ellers her pleier at dable de Administrationsgrene, der holde sig noget tilbage, naar de dog opfyldte deres Pligter paa en saadan Maade, at Alle ere tilfredse med dem. Seg synes, at Slutningen af Brevet fra Bibliothekaren, som jeg før tillod mig at oplæse, er saa smukt, at man ikke gjerne skulde dable Noget ved den Side af Sagen, og jeg sætter det, jeg oplæste, imod denne Uttring af Finantsudvalgets Formand. — Den ærede Mini-